

което се олюлѣва на тънкитѣ си крачета . . . Сетнѣ хвърлямъ погледъ къмъ освѣженитѣ отъ росата крайпътни храсти, вслушвамъ се въ унесенія маршъ на Янтра . . . Край нея, на отдѣлена пълноводна вадичка сж. накацали чаркове за гайтанъ, шумътъ отъ които долита като приспивна пѣсенъ. Прѣзъ отворената вратица на нѣкои отъ тѣхъ се вижда работникъ съ посинѣлото отъ преждата лице . . . А натамъ, отъ другата страна, се издигатъ други хълмове, цѣли облечени въ букове и брѣстове, между които се бѣлѣятъ жбери на скали. И цѣлата тая гледка ми напомня силно-развълнувано море, тъмно-зеленитѣ вълни на което се разбиватъ о издаденитѣ тамъ скалисти жбери.

— Де, хей! — Какво вървишъ, като пияно! — ме стрѣсва викътъ на дѣдо Стоя.

Шибнатото добиче изтичва напредъ и послѣ сведе пакъ глава и вземе първия си ходъ.

А ето и фабриkitѣ на братия Калпазанови. Това сж най-старитѣ фабрики въ Габрово. Още отдалечъ се долавя тѣхния оглушителенъ шумъ, между който остро и ясно тоя на прѣдилнитѣ машини. Започната е вече втората, дневна смѣна. Прѣзъ отворенитѣ прозорци, ведно съ адския шумъ, се носи и волната пѣсенъ на работничка . . .

Фабриkitѣ сж въ Бичкинята. Не голѣмо, но доста живо селце, нѣщо като частъ отъ Габрово. Това е цѣла чаршия отъ кръчми и работилници. Тукъ Янтра се спуща отъ изкуствени язове въ голѣми водопади, които я изпращатъ нататъкъ бърза и пѣнлива. Склоненитѣ надъ нея върби и брѣстове я правятъ тъмна.

— Слънцето зе да прѣпича, каза дѣдо Стоя.